

Knjiga proroka Daniela - broj pedeset i tri

Otkrivena proročka viđenja: razumijevanje posljednjih dana kroz Danielovo iskustvo

Jeff Pippenger

2024-01-17

Svi proroci govore više o posljednjim danima nego o danima u kojima su živjeli.

„Svaki od drevnih proroka govorio je manje za svoje vrijeme nego za naše, tako da je njihovo prorokovanje na snazi za nas. ‘A sve im se to događalo za primjer: i napisano je za upozorenje nama, na koje su došla svršetka svijeta.’ 1. Korinćanima 10:11. ‘Njima se objavi da ne sebi, nego nama služahu onim što vam sada javiše oni koji vam evanđelje propovijedahu po Duhu Svetom poslanom s neba; u što anđeli žele proniknuti.’ 1. Petrova 1:12”

„Biblija je sabrala i zajedno povezala svoja blaga za ovaj posljednji naraštaj. Svi veliki događaji i svečani zbivanja povijesti Staroga zavjeta ponavljali su se i ponavljaju se u crkvi u ovim posljednjim danima.” Selected Messages, knjiga 3, 338, 339.

Daniel predstavlja Božji narod koji je u posljednjim danima po proročkoj Riječi otkrio da je bio rasijan. Kada se probude za tu činjenicu, od njih se zahtijeva da ispune molitvu iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, a također i molitvu za razumijevanje posljednje proročke tajne koja se otpećakuje neposredno prije nego što se vrijeme milosti zatvori, kako je predstavljeno Danielovom molitvom u drugom poglavlju. Ako i kada stupe u Danielovo iskustvo, anđeo Gabriel dotaknut će ih, poučiti i govoriti im, sa svrhom da im dade „vještinu i razum“. Mudri su oni koji „razumiju“ „umnoženje znanja“ kada se proročka tajna otpećati.

I poučio me, i govorio sa mnom, i rekao: O Daniele, sada izađoh da ti dam mudrost i razumijevanje. Na početku tvojih prošnji izašla je zapovijed, i dođoh da ti objavim; jer si veoma ljubljén: stoga razumij stvar i razmotri viđenje. Daniel 9:22, 23.

Viđenje koje je Danielu rečeno da razmotri jest viđenje „mareh” o pojavi. Gabriel nije bio dovršio djelo koje mu je bilo povjereno u osmom poglavlju kada mu je bilo rečeno da Danielu omogući razumjeti viđenje „mareh”. U devetom poglavlju vratio se dovršiti tumačenje. U devetom poglavlju Daniel više ne živi u razdoblju babilonskoga kraljevstva, nego u povijesti Medo-Perzijskoga Carstva.

Kada Gabriel poučava Daniela da “razumije stvar” i da “razmotri viđenje”, on označuje proces mentalnog razlučivanja koji želi da Daniel primjenjuje. Riječi prevedene kao “razumije” i “razmotri” ista su hebrejska riječ. Ta je riječ “biyn” i znači mentalno razdvojiti. Hebrejska riječ prevedena kao “stvar” jest “dabar” i znači “riječ”. Gabriel stoga obavještava Daniela, i one koje on predstavlja u posljednjim danima, da ispravno razdjeljuju Riječ istine.

Nastoj se pokazati prokušán pred Bogom, kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji pravo upravlja riječju istine. 2 Timoteju 2,15.

Riječ „matter” Daniel također rabi u desetom poglavlju, prvom retku, gdje je tri puta prevedena kao „thing”.

Treće godine Cira, kralja perzijskoga, Danielu, kojemu bijaše nadjenuto ime Baltazar, bi objavljena jedna stvar; i stvar bijaše istinita, ali određeno vrijeme bijaše dugo; i on razumje stvar te steče razumijevanje viđenja. Daniel 10,1.

U retku je riječ „viđenje” viđenje „mareh”, viđenje pojave, i Daniel je imao razumijevanje i stvari (predmeta) i viđenja („mareh”). U dvadeset i trećem retku devetoga poglavlja Gabrijel je poučio Daniela da ispravno razluči stvar i viđenje, a u prvom retku desetoga poglavlja on ima razumijevanje i stvari (predmeta) i viđenja („mareh”). Gabrijel u devetom poglavlju obavještava Daniela da prepozna razliku (ispravno razluči) između stvari i viđenja. Viđenje je viđenje „mareh”, a „stvar”, ili „predmet”, jest viđenje „chazon”.

U osmom poglavlju oba su viđenja identificirana, a zabilježena je i razlika među njima, jer je Daniel želio razumjeti viđenje „chazon”, no Gabrijelu je bilo naloženo da Danielu učini razumljivim viđenje „mareh”. Dok Gabrijel započinje svoje djelo time da Danielu učini razumljivima „stvar” i „viđenje”, obavještuje Daniela da zamijeti kako su to dva različita viđenja.

I obavijesti me, i govoraše sa mnom, i reče: O Daniele, sada iziđoh da ti dam vještinu i razum. Na početku tvojih molitava izađe zapovijed, i dođoh da ti pokažem; jer si veoma ljubljen; zato razumij stvar i razmotri viđenje. Sedamdeset tjedana određeno je nad tvojim narodom i nad tvojim svetim gradom, da se dovrši prijestup, i da se učini kraj grijesima, i da se izvrši pomirenje za bezakonje, i da se uvede vječna pravednost, i da se zapečati viđenje i proroštvo, i da se pomaže Presveto. Znaj dakle i razumij, da će od izlaženja zapovijedi da se obnovi i sazida Jeruzalem do Mesije, Kneza, biti sedam tjedana i šezdeset i dva tjedna: trg će opet biti sazidan, i zid, i to u teškim vremenima. A poslije šezdeset i dva tjedna Mesija će biti pogubljen, ali ne za sebe; i narod kneza koji će doći razoriti će grad i Svetište; i njegov će svršetak biti s poplavom, i do kraja rata određena su pustošenja. I on će potvrditi savez s mnogima za jedan tjedan: a usred tjedna učinit će da prestane žrtva i prinos, i zbog širenja gnusoba opustošit će ga, sve do svršetka, i ono što je određeno izlit će se na pustoga. Daniel 9:22–27.

Gabriel je želio da Daniel prepozna kako će elementi i viđenja „chazon” i viđenja „mareh” biti zastupljeni u tumačenju koje mu je dao. Tumačenje se odnosilo na oba viđenja, a Danielova je odgovornost bila ispravno razlučiti viđenje koje se odnosilo na gaženje Svetišta i vojske od viđenja koje je vodilo do pojave Krista u Svetinji nad svetinjama 22. listopada 1844.

Gabrijel utvrđuje da će od dekreta Artakserksa 457. pr. Kr. proteći četiri stotine i devedeset godina koje su bile „odsječene” od dvije tisuće i tristo godina viđenja o večerima i jutrima, a koje su bile osobito za Židove. U upravo navedenim redcima riječ „određeno” pojavljuje se tri puta, ali riječ je o dvjema različitim hebrejskim riječima koje su obje u tim redcima prevedene kao „određeno”. Prvi put kada se navodi „određeno” jest u dvadeset i četvrtom retku, a ta hebrejska riječ glasi „chathak” i znači „odsjeći”.

To pokazuje da je Izraelu bilo dano vrijeme kušnje koje je započelo trećim dekretom Artakserksa, a završilo kamenovanjem Stjepana godine 34. po Kr. Četiri stotine i devedeset godina bilo je „odsječeno” te je predstavljalo kraće proročko razdoblje unutar duljeg proročanstva od dvije tisuće i tristo godina. Broj „četiri stotine i devedeset” simbol je vremena kušnje, o čemu svjedoči Isus.

Tada mu pristupi Petar i reče: Gospodine, koliko puta da se moj brat ogriješi o mene, a ja da mu oprostim? do sedam puta? Isus mu reče: Ne kažem ti: do sedam puta, nego: do sedamdeset puta sedam. Matej 18,22.

Postoji kraj oprostjenju, a taj je kraj predstavljen brojem „četiristo devedeset”. „Četiristo devedeset” godina predstavlja razdoblje kušnje za Židove od njihova izbavljenja sve dok nisu napunili čašu vremena svoje kušnje kamenovanjem Stjepana. „Četiristo devedeset” godina također je povezano s prokletstvom „sedam puta” u Levitskom zakoniku dvadeset i šest. U Bibliji postoje samo dva mjesta koja govore o tome da zemlja uživa svoje subote. Prvo se nalazi u Levitskom zakoniku dvadeset i šest.

A ako me ni tada ne budete poslušali, nego budete hodili meni nasuprot, tada ću i ja hoditi vama nasuprot u gnjevu; i ja, upravo ja, kaznit ću vas sedmerostruko za vaše grijehe. I jest ćete meso svojih sinova, i meso svojih kćeri jest ćete. I razorit ću vaše uzvišice, i oborit ću vaše likove, i bacit ću vaša mrtva tijela na mrtva tijela vaših idola, i duša će moja osjećati odvratnost prema vama. I pretvorit ću vaše gradove u pustoš, i opustošit ću vaša svetišta, i neću mirisati ugodnoga mirisa vaših kâdova. I zemlju ću pretvoriti u pustoš, tako da će se tomu čuditi vaši neprijatelji koji budu prebivali u njoj. I raspršit ću vas među pogane, i izvući ću mač za vama; i zemlja će vaša biti pusta, a gradovi vaši opustjeli. Tada će zemlja uživati svoje subote, dokle god bude ležala pusta i vi budete u zemlji svojih neprijatelja; tada će zemlja počivati i uživati svoje subote. Dokle god bude ležala pusta, počivat će; jer nije počivala u vašim subotama dok ste prebivali na njoj. Levitski zakonik 26:27–35.

Kazna „sedam vremena”, na koju se četiri puta upućuje u dvadeset i šestom poglavlju, pokazuje da će, kada Božji narod bude raspršen, zemlja tada „uživati svoje subote”. Daniel i tri dostojanstvenika bili su raspršeni u neprijateljsku zemlju kao ispunjenje Mojsijeva prokletstva, a to raspršenje od sedamdeset godina bilo je simbolična zorna pouka o raspršenju od dvije tisuće petsto dvadeset godina. To je bila proročka zorna pouka, slična Ilijine tri i pol godine suše tijekom Jezabeljina progonstva. Te tri i pol godine predstavljale su tri i pol proročke godine, koje su bile jednake tisuću dvjesto šezdeset godina papinske vladavine od godine 538. do 1798. Sedamdeset godina bilo je simbol „sedam vremena”, kao što su tri i pol godine bile simbol pustinje od tisuću dvjesto šezdeset godina. Sedamdeset godina Danielova sužanjstva, koje je označio Jeremija, predstavljalo je „četiristo devedeset” godina.

I Gospodin, Bog otaca njihovih, slao im je po svojim glasnicima, dizao se rano i slao ih, jer se smilovao svojem narodu i svojem prebivalištu. Ali oni su se rugali glasnicima Božjim, prezirali njegove riječi i zlostavljali njegove proroke, dok gnjev Gospodnji nije planuo na njegov narod, tako da više nije bilo lijeka. Zato je doveo na njih kralja Kaldejaca, koji je mačem pobio njihove mladiće u domu njihova svetišta, i nije imao samilosti ni prema mladiću ni prema djevici, ni prema starcu ni prema onome koji se povija od starosti: sve ih je predao u

njegovu ruku. I sve posude doma Božjega, velike i male, i blago doma Gospodnjega, i blago kraljevo i njegovih knezova, sve je to odnio u Babilon. I spalili su dom Božji, i srušili zid jeruzalemski, i sve njegove palače spalili ognjem, i uništili sve njegove krasne posude. A one koji su izbjegli maču odveo je u sužanjstvo u Babilon; ondje su bili sluge njemu i njegovim sinovima do kraljevanja perzijskoga kraljevstva: da se ispuni riječ Gospodnja iz Jeremijinih usta, dok zemlja ne uživa svoje subote; jer sve vrijeme dok je ležala opustošena, svetkovala je subotu, da se navrší sedamdeset godina. A prve godine perzijskoga kralja Cira, da bi se ispunila riječ Gospodnja iz Jeremijinih usta, Gospodin je pobudio duh Cira, kralja Perzije, te je on proglasio po svemu svojem kraljevstvu, a to i pismeno objavio, govoreći: Ovako veli Cir, kralj Perzije: Sva kraljevstva zemaljska dao mi je Gospodin, Bog nebeski; i on mi je zapovjedio da mu sagradim dom u Jeruzalemu, koji je u Judi. Tko je među vama od svega njegova naroda? Neka Gospodin, njegov Bog, bude s njim, i neka ide gore. 2 Ljetopisa 36:15–23.

Jedine dvije reference u Bibliji na to da zemlja uživa svoje subote nalaze se u vezi s raspršenjem Božjega naroda i sa sedamdeset godina sužanjstva, koje su predstavljale razdoblje vremena što bi zemlji omogućilo da uživa svoje subote. To je odgovaralo broju subota tijekom kojih Židovi nisu dopustili zemlji da uživa počinak. To što je zemlja počivala sedamdeset godina predstavljalo je ukupan broj godina u kojima se provodila pobuna protiv zapovijedi da se zemlji dopusti počinak. Jednostavna matematika pokazuje da bi u „četiri stotine i devedeset” godina pobune bilo ukupno sedamdeset godina tijekom kojih zemlja nije počivala.

Četiristo devedeset godina bilo je odrezano od dvije tisuće i tristo godina, kao vrijeme kušnje za Židove, a tih „četiristo devedeset” godina ima izravnu vezu s raspršenjem „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest.

Vizija „chazon” o gaženju i vizija „mareh” o pojavi na kraju dvije tisuće i tristo godina razlikuju se jedna od druge, ali su u izravnoj povezanosti. Kao i u Danielovu slučaju, Božji narod treba ispravno razlučiti te dvije vizije, istodobno prepoznajući njihovu međusobnu povezanost. Sedamdeset godina sužanjstva, koje su dovele do triju uredbi što su Židovima dopustile povratak i obnovu Jeruzalema, predstavljale su „četiri stotine i devedeset” godina židovske pobune protiv saveza o dopuštanju zemlji da počiva.

Kada je treći dekret označio njihovu priliku da se vrate i ponovno izgrade, dano im je „četiri stotine i devedeset” godina vremena kušnje, jer su bili iskušavani istim vremenskim razdobljem tijekom kojega je njihova neposlušnost dovela do razorenja Jeruzalema i njihova raspršenja. Na kraju drugih „četiri stotine i devedeset godina”, njihova bi neposlušnost ponovno dovela do razorenja Jeruzalema i njihova raspršenja među pogane.

Raspršenju sedamdesetogodišnjega sužanjstva prethodilo je „četiri stotine i devedeset” godina pobune, a zatim je nakon toga sedamdesetogodišnjeg sužanjstva uslijedilo još „četiri stotine i devedeset godina” daljnje pobune.

Prvo razdoblje od „četiri stotine i devedeset” godina, koje je dovelo do sedamdeset godina počinka zemlje, doseglo je svoj završetak razorenjem Jeruzalema. Na svršetku „četiri stotine i devedeset”

godina, koje su bile odsječene od dvije tisuće i tristo godina, Jeruzalem je ponovno bio razoren, jer Isus uvijek kraj neke stvari prikazuje njezinim početkom.

Sedamdesetogodišnje sužanjstvo doslovnog Izraela u doslovnom Babilonu bilo je simbol raspršenja tijekom „sedam vremena“, a sestra White utvrđuje da je sedamdeset godina sužanjstva doslovnog Izraela u doslovnom Babilonu bilo predlika tisuću dvjesto šezdeset godina sužanjstva duhovnog Izraela u duhovnom Babilonu.

„Božja Crkva na zemlji bila je doista u sužanjstvu tijekom ovoga dugog razdoblja nepopustljivoga progonstva, kao što su i sinovi Izraelovi bili držani u sužanjstvu u Babilonu za vrijeme izgnanstva.” Proroci i kraljevi, 714.

Tisuću dvjesto i šezdeset godina od 538. do 1798. bile su protulik „sedam vremena”. Na svršetku sedamdeset godina Židovi su se vratili da obnove i ponovno sagrađe Jeruzalem. Njihov povratak tijekom triju dekreta označio je početak (457. pr. Kr.) dviju tisuća i tristo godina viđenja „mareh”, koje je vodilo do pojave Krista u Presvetome mjestu 22. listopada 1844. Tri dekreta označila su početak proročkoga razdoblja, i bila su potrebna sva tri dekreta da proročko razdoblje započne, premda su se počeli vraćati i obnavljati s prvim dekretom Kira.

„U sedmom poglavlju Ezrine knjige nalazi se dekret. Redci 12-26. U svom najpotpunijem obliku izdao ga je Artakserkso, kralj Perzije, 457. pr. Kr. No u Ezri 6,14 za Dom Gospodnji u Jeruzalemu kaže se da je bio sagrađen ‘po zapovijedi [‘dekretu’, marg.] Kira, Darija i Artakserksa, kralja Perzije.’ Ta su tri kralja, uspostavljajući, ponovno potvrđujući i dovršavajući dekret, dovela ga do savršenstva koje je proročanstvo zahtijevalo kako bi označilo početak 2300 godina. Uzimajući 457. pr. Kr., vrijeme kada je dekret bio dovršen, kao datum zapovijedi, vidjelo se da je ispunjena svaka pojedinost proročanstva u vezi sa sedamdeset tjedana.” Velika borba, 326.

Od 1798. do 1844. tri anđela iz Otkrivenja stupila su u proročansku povijest, i upravo kao što su tri dekreta označila početak proročanstva o dvije tisuće i tristo godina, tako su ta tri anđela označila završetak proročanstva. Proročansko je razdoblje završilo dolaskom trećega anđela, upravo kao što je i započelo dolaskom trećega dekreta, jer Isus uvijek poistovjećuje svršetak neke stvari s početkom neke stvari.

Židovi su se počeli vraćati pod prvom uredbom, a u povijesti druge uredbe dovršili su hram. Treći je anđeo stigao 22. listopada 1844., a prije toga datuma mileriti su dovršili duhovni hram koji su izašli iz duhovnoga Babilona ponovno sagrađiti. Taj je hram trebao biti dovršen, jer je 22. listopada 1844. glasnik Saveza trebao iznenada doći u svoj hram. Taj je hram bio mileritski narod koji je 22. listopada 1844. stupio u Savez i za koji Petar utvrđuje da je bio hram.

I vi se kao živo kamenje ugrađujete u duhovnu kuću, sveto svećenstvo, da prinosite duhovne žrtve, ugodne Bogu po Isusu Kristu. 1 Petrova 2,5.

Mileritski je hram bio građen od 1798. do 1844., što je četrdeset i šest godina, ili proročki tri dana, jer je Krist naznačio da su potrebna tri dana da se podigne hram.

A bijaše blizu židovska Pasha, te Isus uziđe u Jeruzalem. I nađe u hramu one koji su prodavali volove i ovce i golubove, i mjenjače novca gdje sjede. I načinivši bič od užadi, istjera sve iz hrama, i ovce i volove; i prosu novac mjenjačima te isprevrta stolove. A onima koji su prodavali golubove reče: Nosite to oдавде; ne činite od kuće Oca mogega kuću trgovine. I sjetiše se njegovi učenici da je pisano: Revnost za Dom tvoj izjeda me. Tada odgovoriše Židovi i rekoše mu: Kakvo nam znamenje pokazuješ, kad to činiš? Isus odgovori i reče im: Razvalite ovaj hram, i ja ću ga u tri dana podići. Nato rekoše Židovi: Četrdeset i šest godina gradio se ovaj hram, a ti ćeš ga podići u tri dana? No on je govorio o hramu svoga tijela. Ivan 2,13–21.

Sestra White ističe da je, kada je glasnik Saveza iznenada došao u svoj hram, kako je prikazano u knjizi proroka Malahije, to proročanstvo bilo ispunjeno kada je Krist očistio hram, kao što je upravo utvrđeno u odlomku iz Ivana.

„Čisteći Hram od kupaca i prodavača ovoga svijeta, Isus je objavio svoje poslanje da očisti srce od nečistoće grijeha — od zemaljskih želja, sebičnih požuda i zlih navika koje kvare dušu. ‘Evo, ja ću poslati glasnika svojega da pripravi put preda mnom. I doći će iznenada u Hram svoj Gospodin koga vi tražite i Anđeo Saveza koga žudite. Evo ga, dolazi već — govori Jahve nad Vojskama. Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska i tko će opstati kad se on pojavi? Jer on je kao oganj ljevačev i kao lužina bjeliočeva. Sjesti će kao onaj što topi srebro i pročišćava. Očistit će sinove Levijeve i pročistit će ih kao zlato i srebro, da prinosе Jahvi žrtvu u pravednosti.’ Malahija 3,1–3.” Čežnja vjekova, 161.

Hram iz drugoga poglavlja Evanđelja po Ivanu gradio se četrdeset i šest godina, a Isus je rekao da će podići razoreni hram za tri dana. Od 1798. do 1844. godine četrdeset je i šest godina, i to označava dolazak triju anđela (dana) iz Otkrivenja četrnaest, koji su bili predloženi trima uredbama koje su započele proročanstvo o dvije tisuće i tri stotine godina. Tih četrdeset i šest godina razdoblje je u kojemu je Krist podigao mileritski hram, jer su prije toga vremena duhovno svetište i duhovni Izrael bili gaženi od duhovnoga Babilona.

Kada je Krist očistio hram na Pashu na početku svoje službe, ispunjavao je proročanstvo o Glasniku Saveza koji iznenada dolazi u svoj hram, kako je izneseno u Malahiji. Dana 22. listopada 1844. Krist je iznenada došao u svoj hram, a trebalo Mu je četrdeset i šest godina da podigne svoj razrušeni hram.

„Dolazak Krista kao našega velikog svećenika u Presveto mjesto radi očišćenja Svetišta, prikazan u Danielu 8,14; dolazak Sina čovječjega k Pradavnome, kako je iznesen u Danielu 7,13; i dolazak Gospodina u Njegov hram, prorečen po Malahiji, opisi su istoga događaja; a to je također predloženo dolaskom zaručnika na svadbu, što je Krist opisao u prispodobi o deset djevice u Mateju 25.“ Velika borba, 426.

Prvo zgražanje završilo je 1798. godine, a kraj posljednjega zgražanja bio je 1844. Početak četrdesetšestogodišnjega razdoblja, u kojemu je Krist podigao mileritski hram, predložio je svršetak, jer su i početak i završetak bili obilježeni okončanjem Božjega zgražanja protiv Njegova naroda; jer Isus uvijek poistovjećuje kraj neke stvari s početkom neke stvari.

U sljedećem ćemo članku nastaviti naše proučavanje Gabrielove pouke Danielu.

„Knjiga Otkrivenja mora se otvoriti narodu. Mnogi su poučeni da je to zapečaćena knjiga, ali ona je zapečaćena samo onima koji odbacuju istinu i svjetlost. Istine koje ona sadrži moraju se objaviti, kako bi ljudi imali priliku pripremiti se za događaje koji će se vrlo skoro zbiti. Poruka trećega anđela mora se iznijeti kao jedina nada za spasenje svijeta koji propada.”

„Pogibli posljednjih dana nad nama su, i u svojem radu trebamo upozoravati ljude na opasnost u kojoj se nalaze. Neka svečani prizori za koje je proročanstvo otkrilo da će se uskoro zbiti ne budu ostavljeni po strani. Mi smo Božji glasnici i nemamo vremena za gubljenje. Oni koji žele biti suradnici našega Gospodina Isusa Krista pokazivat će duboko zanimanje za istine koje se nalaze u ovoj knjizi. Perom i glasom nastojat će jasno iznijeti čudesne stvari koje je Krist došao s neba objaviti.” Signs of the Times, 4. srpnja 1906.